

Prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Palīdzēt viņiem ceļā mājup

Mēs sniedzam Dieva bērniem vislielāko palīdzību, nodrošinot viņiem veidus, kā attīstīt ticību Jēzum Kristum un Viņa atjaunotajam evaņģēlijam, kad viņi vēl ir jauni.

Brāļi un māsas, mūsu Debesu Tēvam ir vajadzīga mūsu palīdzība, lai atvestu Viņa gara bērnus pie Viņa mājās. Es šodien runāju par jauniešiem, kuri jau pieder Viņa patiesajai Baznīcai un tādējādi ir sākuši iet pa taisno un šauru taku uz savām Debesu mājām. Viņš vēlas, lai tie agri iegūtu garīgo spēku, lai paliktu uz šīs takas. Un Viņam ir vajadzīga mūsu palīdzība, lai uzvestu tos atpakaļ uz takas, ja viņi nokļūstu.

Es biju jauns bīskaps, kad sāku skaidri saprast, kādēļ Tās Kungs vēlas, lai mēs stiprinātu bērnus, kad viņi vēl ir jauni, un izglābtu viņus steidzīgi. Es pastāstīšu jums atgadījumu ar vienu jauniņu, kura simbolizē daudzus, kuriem es esmu mēģinājis palīdzēt gadu gaitā.

Viņa sēdēja mana bīskapa galda otrā pusē. Viņa stāstīja man par savu

dzīvi. Viņa bija kristīta un konfirmēta par Baznīcas locekli astoņu gadu vecumā. Bez asarām acīs viņa stāstīja par nākamajiem vairāk nekā 20 savas dzīves gadiem, taču viņas balsī bija saklausāmas skumjas. Viņa teica, ka lejupejošā spirālveida kustība sākās ar izvēli, kas saistījās ar cilvēkiem, kuri, viņasprāt, bija ļoti interesanti. Viņa sāka pārkāpt baušļus, kuri sākmā viņai šķita maznozīmīgi.

Sākmā viņa sajuta nelielas skumjas un vainas apziņu, taču attiecības ar draugiem sniedza viņai jaunas sajūtas, kas bija citu simpātijas, un viņas gadījumā apņemšanās nožēlot grēkus šķita arvien maznozīmīgāka. Pieaugot pārkāpto baušļu nopietnībai, sapnis par laimīgām, mūžīgām mājām sāka gaist.

Tā nu viņa sēdēja man pretim, kā viņa pati izteicās, postā. Viņa

vēlējās, lai es izglābju viņu no grēka slazdiem, kuros viņa jutās sasaistīta. Taču vienīgais atbrīvošanās ceļš bija izrādīt ticību Jēzum Kristum, būt ar salauztu sirdi, nožēlot grēkus un tādā veidā tapt attīrītai, izmainītai un stiprinātai caur Tā Kunga veikto Grēku izpirkšanu. Es sniedzu viņai savu liecību, ka tas ir iespējams. Un tas tiešām bija iespējams, tikai daudz grūtāk nekā tajā gadījumā, ja viņa būtu izrādījusi ticību savā jaunībā, uzsākot savu ceļojumu atpakaļ pie Dieva, un tad, kad viņa pirmoreiz sāka maldities.

Mēs sniedzam Dieva bērniem vislielāko palīdzību, nodrošinot viņiem veidus, kā attīstīt ticību Jēzum Kristum un Viņa atjaunotajam evaņģēlijam, kad viņi vēl ir jauni. Mums arī jāpalīdz viņiem atdzīvināt ticību ātri, pirms tā izgaist, viņiem nomaldoties no ceļa.

Jūs un mēs varam sagaidīt gandrīz neskaitāmas iespējas palīdzēt ceļotājiem, kas ir atrodami starp Dieva bērniem. Glābējs pateica, kādēļ mums būs šīs neskaitāmās iespējas palīdzēt, kad Viņš aprakstīja bīstamo ceļojumu mājup visiem Dieva bērniem grēka un Sātana radītajā miglā:

„Ieejiet pa šaurajiem vārtiem, jo plati ir vārti un ceļš ir plats, kas ved uz pazušānu, un daudz ir to, kas pa tiem ieiet;

tāpēc ka šauri ir vārti un šaurš ir ceļš, kas ved uz dzīvību, un maz ir to, kas to atrod.”¹

Paredzot Savu bērnu vajadzības, mīlošais Debesu Tēvs ceļa malā ir novietojis norādījumus un glābējus. Viņš sūtīja Savu Dēlu, Jēzu Kristu, lai padarītu drošo ceļojumu iespējamu

un labi saskatāmu. Viņš ir aicinājis šajā laikā par Savu pravieti, prezidentu Tomasu S. Monsonu. Savas jaunības laikā prezidents Monsons ir mācījis ne tikai, kā noturēties uz ceļa, bet arī kā izglābt tos, kuri ir novesti bēdās.

Debesu Tēvs ir mūs nozīmējis būt dažādās vietās, lai stiprinātu un, kad nepieciešams, vestu ceļotājus drošībā. Mūsu nozīmīgākie un atbildīgākie pienākumi ir ģimenē. Tie ir nozīmīgi, jo ģimenei ir iespējas bērna dzīves sākumā stingri likt bērna kājas uz mājupceļa. Vecāki, brāļi un māsas, vecvecāki, tantes un onkuļi kļūst par spēcīgākiem pavadoniem un glābējiem ar mīlestības saišu palīdzību, kas ir ģimenei patiesi raksturīgā iezīme.

Ģimenei ir priekšrocības pirmo astoņu bērna dzīves gadu laikā. Šo aizsargāto gadu laikā, Jēzus Kristus veiktās Grēku izpiršanas dēļ, Sātana radītās tumsības miglas mājupceļu aizmiglojošā ietekme ir bloķēta. Šo nozīmīgo gadu laikā Tās Kungs palīdz ģimenēm, aicinot Sākumskolas darbiniekus, kuri palīdz stiprināt bērnus garīgi. Viņš arī dod Ārona priesterības nesējus, kuri pasniedz Svēto Vakarēdienu. Bērni Svētā Vakarēdiena lūgšanās saklause solījumu, ka viņi kādu dienu varēs saņemt Svēto Garu kā savu ceļvedi, ja viņi būs paklausīgi Dieva baušļiem. Rezultātā viņi top stiprināti, lai pretotos kārdinājumiem un lai kaut kad nākotnē dotos glābt citus.

Daudzi Baznīcas bīskapi sajūt iedvesmu aicināt spēcīgākos bīskapiju locekļus kalpošanai atsevišķiem bērniem Sākumskolā. Viņi saprot to, ka,

ja bērni tiks stiprināti ar ticību un liecību, viņiem visdrīzāk būs mazāk nepieciešama glābšana pusaudža vecumā. Viņi saprot, ka stipri garīgie pamati var atstāt būtisku iespaidu uz visu dzīvi.

Mēs visi varam palīdzēt. Vecmamma, vectēvi un jebkurš Baznīcas loceklis, kurš pazīst bērnu, var palīdzēt. Nav nepieciešams formāls aicinājums Sākumskolā. Tam nav arī vecuma ierobežojumu. Viena jauna sieviete, kas bija Vispārējā Sākumskolas padomē, palīdzēja izveidot devīzi — Izvēlies pareizo (IP).

Viņa nekad nepiekusa, kalpojot bērniem. Viņa mācīja savas bīskapijas Sākumskolā pēc pašas vēlēšanās līdz gandrīz 90 gadu vecumam. Mazie bērni varēja sajūst viņas mīlestību. Viņi redzēja viņas sniegto piemēru. No viņas bērni iemācījās Jēzus Kristus evaņģēlija vienkāršos principus. Pats galvenais, pateicoties viņas paraugam, viņi iemācījās sajūst un atpazīt Svēto Garu. Un, kad viņiem tas izdevās, viņi sekmīgi sāka iegūt ticību, kas nepieciešama, lai pretotos kārdinājumiem. Pastāv mazāka iespēja, ka viņus būs nepieciešams glābt, un viņi ir labāk sagatavoti, lai dotos palīgā citiem.

Es iemācījos, kāds spēks ir vienkāršai ticībai lūgšanā un pašāvivai uz Svēto Garu, kad mūsu bērni bija mazi. Mūsu vecākais dēls vēl nebija kristīts. Viņa vecāki, Sākumskolas skolotāji un priesterības kalpotāji bija mēģinājuši viņam palīdzēt sajūst un atpazīt Svēto Garu un zināt, kā saņemt Viņa palīdzību.

Kādu pēcpusdienu mana sieva

bija aizvedusi viņu pie kādas sievietes, kura mācīja viņam lasīt. Man vajadzēja ienākt viņam pakalā atpakaļceļā no darba.

Viņa nodarbība beidzās agrāk par plānoto. Viņš jutās pārliecināts, ka zināja ceļu uz mājām. Viņš sāka iet uz mājām. Vēlāk viņš teica, ka jutās pilnīgi pārliecināts un viņam patika doma par došanos mājās vienam. Pēc tam, kad viņš bija nogājis aptuveni pusjūdzi (0,8 km), sāka satumst. Viņam izlikās, ka viņš joprojām atrodas ļoti tālu no mājām.

Viņš joprojām atceras, ka garāmbraucošo automašīnu gaismas bija izplūdušas viņa asaru dēļ. Viņš sajūtās kā mazs bērns un nevis kā pārliecināts zēns, kurš bija uzsācis iet mājās vienatnē. Viņš saprata, ka viņam bija nepieciešama palīdzība. Tad viņš kaut ko atcerējās. Viņš zināja, ka viņam bija jālūdz. Tā viņš nogriezās no ceļa un devās dažu koku virzienā, kurus viņš tik tikko spēja saskatīt tumsā. Viņš atrada vietu, kur nomesties ceļos.

Caur krūmiem viņš sadzirdēja tuvojošās balsis. Divi jaunieši bija dzirdējuši viņu raudam. Pienākot klāt, viņi jautāja: „Vai varam tev palīdzēt?” Raudot viņš pateica viņiem, ka bija apmaldījies un vēlējās doties mājās. Viņi pajautāja, vai viņš zināja savu māju tālruņa numuru vai adresi. Viņš nezināja. Viņi pajautāja, kā viņu sauc. To viņš zināja. Viņi aizveda viņu uz savām mājām, kas atradās netālu. Tad viņi sameklēja mūsu uzvārdu tālruņu katalogā.

Saņemot tālruņa zvanu, es steigdzos palīgā, sajūtot pateicību, ka

Dievs bija nolīcis labus cilvēkus uz viņa mājupceļa. Es vienmēr esmu bijis pateicīgs, ka viņam bija mācīts lūgt ticībā un ka palīdzība nāks tad, kad viņš būs noklīdis no ceļa. Šī ticība ir vedusi viņu drošībā un dāvājusi glābējus vairāk reižu, nekā viņš spējis atcerēties.

Tas Kungs Savā valstībā ir izveidojis palīdzības sniegšanas un glābēju paraugu. Savā gudrībā Tas Kungs ir iedvesmojis Savus kalpus izveidot dažus no iedarbīgākajiem veidiem mūsu stiprināšanai un nozīmēt labākos glābējus, mums ejot cauri pusaudžu gadiem.

Jūs zināt divas iedarbīgas programmas, kuras ir nodrošinājis Tas Kungs. Viena no tām, kas ir domāta jaunajām sievietēm, saucās „Personības attīstība”. Otra, kas paredzēta Ārona priesterības nesējiem, saucās „Pienākums pret Dievu”. Mēs mudinām jauno paaudzi saskatīt savu potenciālu un iegūt lielu garīgo spēku. Un mēs lūdzam, lai tie, kuri rūpējas par jauniešiem, darītu to, ko Tas Kungs sagaida no viņiem, lai palīdzētu jauniešiem. Un mēs visi par to rūpējamies, jo no viņiem ir atkarīga Baznīcas nākotne.

Šīs divas programmas nesen ir uzlabotas, bet to mērķis ir palicis nemainīgs. Prezidents Monsons izteica to šādi — mums ir „jāmācās tas, kas mums ir jāmācās, jādara tas, kas mums ir jādara, un jābūt tādiem, kādiem mums ir jābūt”.²

Personības attīstības brošūra jaunajām sievietēm skaidri pasaka šo mērķi: „Programma „Personības attīstība” ietver astoņas Jauno sieviešu

vērtības, lai palīdzētu tev pilnīgāk saņemt, kas tu esi, kāpēc tu esi šeit, uz Zemes, un kas tev jādara kā Dieva meitai, lai sagatavotos tai dienai, kad tu dosies uz templi, lai noslēgtu svētās derības.”

Tajā vēl ir teikts, ka jaunās sievietes uzņemsies saistības, izpildīs tās un ziņos par sekmēm kādam no vecākiem vai vadītājam. Tajā arī ir dots solījums, ka „paradumi, kurus tu izveidosi, strādājot pie Personības attīstības programmas — tādi kā lūgšana, Svēto Rakstu studēšana, kalpošana un dienasgrāmatas rakstīšana — kļūs par tavas ikdienas sastāvdaļu. Šie paradumi stiprinās tavu liecību un palīdzēs tev mācīties un pilnveidoties visas dzīves laikā”.³

Programma „Pienākums pret Dievu” Ārona priesterības jaunajiem vīriešiem ir padarīta iedarbīgāka un koncentrētāka. Tā būs atrodama vienā vienkāršā grāmatiņā, kas domāta visiem trim Ārona priesterības amatiem. Jaunie vīrieši un viņu vadītāji katrs saņems šīs jaunās grāmatas eksemplāru. Tā ir iedarbīgs līdzeklis. Tā stiprinās jauno vīriešu liecības un viņu attiecības ar Dievu. Tā palīdzēs viņiem mācīties priesterības pienākumus un vēlēt tos izpildīt. Tā stiprinās viņu attiecības ar saviem vecākiem, kvoruma locekļiem un viņu vadītājiem.

Abas šīs programmas liek lielu uzsvaru uz pašu jauniešu pūliņiem. Viņi tiek aicināti mācīties un darīt to, kas būtu izaicinājums jebkuram. Atceroties savu jaunību, es nevaru iedomāties, ka man būtu bijuši šādi izaicinājumi. Jā, dažos gadījumos

mani aicināja paveikt kaut ko grūtu, bet tikai šād un tad. Šīs programmas prasa pastāvīgumu, lielus pūliņus un mācību un garīgās pieredzes uzkrāšanu vairāku gadu laikā.

Domājot par tām, es sapratu, ka šo brošūru saturs ir reāls atspoguļojums tam, kā Tas Kungs paļaujas uz jauno paaudzi un uz mums visiem, kuri mīl jauniešus. Es esmu arī redzējis pierādījumus tam, ka šī paļaušanās ir pamatota.

Savu apmeklējumu laikā es vēroju, kā darbojas Ārona priesterības kvorumi. Esmu redzējis, kā jaunieši rīkojas pēc mācību paraugiem, plāno darīt to, ko Dievs vēlas, lai viņi darītu, tad dodas ārā, lai darītu to, ko viņi ir apņēmušies darīt, un stāsta citiem par to, kā viņi tikuši garīgi izmainīti. Un man, vērojot un klausoties, kļūva skaidrs, ka Gars aizskāra tēvus, mātes, vadītājus, draugus un pat kaimiņus, kuri atradās draudzē, kad viņi dzirdēja jauniešu liecības par to, kā viņi tikuši stiprināti. Jaunieši bija pacilāti, daloties liecībās, tāpat arī tie, kuri centās viņus uzmundrināt.

Jauno sieviešu programma satur tādus pašus efektīvus piemērus, kas palīdz jaunajām sievietēm attīstīt garīgo spēku un sniedz iespējas mums tajā palīdzēt. Personības attīstības programma palīdz jaunajām sievietēm sagatavoties saņemt tempļa priekšrakstus. Ar savu piemēru viņām palīdz viņu mātes, vecāsmātes un katra taisnīga sieviete Baznīcā. Es esmu redzējis, kā vecāki palīdzēja meitai sasniegt mērķus un piepildīt sapņus, ievērojot un novērtējot visu to labo, ko viņa dara.

Tikai pirms pāris dienām es vēroju, kā māte un meita saņēma Jauno sieviešu atzinības apbalvojumu par to, ka viņas kopā bija kļuvušas par izciliem sieviešības paraugiem. Kad viņas man pastāstīja, ko tas viņām bija nozīmējis, es sajutu Tā Kunga apstiprinājumu un iedrošinājumu mums visiem.

Lielākā palīdzība, ko mēs varam sniegt jauniešiem, ir ļaut viņiem sajūst mūsu pārliecību, ka viņi ir uz ceļa, lai atgrieztos atpakaļ pie Dieva, un ka viņi var to paveikt. Mēs arī darām labāko, ko spējam, ejot kopā ar viņiem. Tādēļ, ka ceļš ir stāvs un dažreiz akmeņains, viņi dažreiz zaudēs drosmi un pat paklups. Viņi dažreiz var apmulst un nesaprast savu galamērķi, un noklist uz ceļa, kuram ir mazāka mūžīgā vērtība. Šīs iedvesmotās programmas padara to par mazāk iespējamu, tādēļ ka tās vada jauni aicināt un saņemt Svētā Gara sadraudzību.

Labākais padoms, ko varam dod jauniešiem, ir tāds, ka viņi var atgriezties pie Debesu Tēva tikai tad, ja viņus vadīs un pamācīs Dieva Gars. Tādēļ, ja mēs esam gudri,

mēs mudināsim, uzslavēsim un ilustrēsim ar piemēru visu, kas veicina Svētā Gara sadraudzību. Kad viņi stāsta mums, ko viņi dara un jūt, mums pašiem ir jābūt gataviem sajūst Svēto Garu. Tādā gadījumā mūsu uzslavās un smaidos viņi sajūtīs Dieva apstiprinājumu. Ja arī mēs sajūtīsim vajadzību dot pamācošu padomu, viņi tajā sajūtīs mūsu mīlestību un Dieva mīlestību, un nevis pārmetumu un noraidījumu, kas var atļaut Sātanam aizvest viņus tālāk prom.

Paraugš, kas viņiem visvairāk vajadzīgs no mums, ir aktīva, praktiska līdzdalība tajā, kas viņiem ir jādara. Mums ir jālūdz, lai saņemtu Gara dāvanas. Mums ir jāpārdomā Svētie Raksti un dzīvo praviešu vārdi. Mums ir jāizveido plāni, kas nav tikai vēlmes, bet gan derības. Un tad mums ir jātur mūsu solījumi Tām Kungam. Un mums ir jāzūmudrina citi, daloties ar viņiem Grēku Izpiršanas svētībās, kuras ir ienākušas mūsu dzīvē.

Un mums kā paraugs ir jārāda savā dzīvē tā nepārtrauktā un ilgstošā uzticība, ko Tās Kungs sagaida no

viņiem. Ja mēs tā darīsim, mēs palīdzēsim viņiem sajūst pārliecību no Gara, ka, ja viņi būs neatlaidīgi, viņi dzirdēs mīlošā Glābēja un Debesu Tēva vārdus: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā.”⁴ Un mēs, kuri palīdzam viņiem, dzirdēsim šos vārdus ar prieku.

Es liecinu, ka Tās Kungs mīl jūs un katru Dieva bērnu. Šī ir Viņa valdība, kas atjaunota ar priesterības atslēgām caur pravieti Džozefu Smitu. Tomass S. Monsons ir Tā Kunga pravietis mūsdienās. Es apsolu katram no jums, ka, rīkojoties atbilstoši iedvesmotai vadībai šajā patiesajā Jēzus Kristus Baznīcā, mūsu jaunieši un mēs, kuri viņiem palīdzam un mīlam viņus, varam tikt drošībā nogādāti uz mūsu mājām pie Debesu Tēva un Glābēja, lai dzīvotu ģimenēs un priekā mūžīgi. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. 3. Nefijs 14:13–14.
2. Thomas S. Monson, „To Learn, to Do, to Be,” *Liabona*, 2008. g. nov., 67. lpp.
3. Brošūra *Jauno sieviešu personības attīstība*, 6. lpp.
4. Mateja 25:21.